

SLŪŽBA SFÂNTULVI
CĂDUȘ ANTONIE DE
LA PECERSKĂ

LA DECERNIA MICĂ

La Doamne, strigat-am... Stihirile
cuviosului pe 4,

Glasul 1

Podobie: Ceea ce ești bucuria...,

e urmele părinților celor mari ai Sfântului Munte ai umblat, părinte Antonie, și ca un fără de trup în trup te-ai nevoit, chip multora cu fapta bună ai fost și darul facerii de minuni ai dobândit, de la Hristos învrednicindu-te a tămădui pe oameni de felurite neputințe; roagă-L să mântuiască sufletele noastre. (de 2 ori)

Fost-ai începător celor ce viețuiesc călugărește, părinte, Antonie, pe sine-ți, întâia pârgă fără de sânge, aducându-te lui Dumnezeu. Cu înfrânarea, iubirea de înțelepciune, cu smerenia, cu obiceiurile cele înalte și cu postirea cea fără măsură pe vrăjmașul l-ai rușinat. Cuvioase părinte, roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Sfințita și purtătoarea de lumină pomenirea ta, preacuvioase părinte Antonie, plină de bucurie și de veselie s-a arătat, iar noi, fiii tăi, adunându-ne și duhovnicește prăznuind, lăudăm pe Domnul, pe Cel Ce te-a preaslăvit pe tine ca pe un tainic al Său.

Slavă..., **glas al 6-lea:**

Ăstăzi muntele Athonului primindu-te ca pe un nou Avraam pe tine, părinte preaslăvite, saltă, iar patria ta se bucură, fericite, avându-te pe tine mare mijlocitor către Dumnezeu; și peștera întru care te-ai nevoit se veseleşte și pentru tine se împodobește prealuminata cetate a Kievului; serbând pomenirea ta, mulțumire aduce Domnului Celui Care te-a dăruit pe tine zid nerisipit. Iar noi, fiii tăi, cu învățăturile tale fiind povățuiți, acum preaslăvită adormirea ta prăznuind-o ne rugăm: „Roagă-te să se mântuiască sufletele noastre!”

Și acum..., **a Născătoarei**

Născătoare de Dumnezeu, tu ești vița cea adevărată, care ai odrăslit nouă rodul vieții; ție ne rugăm, roagă-te, Stăpână, cu Sfinții Apostoli și cu preacuviosul Antonie, să se mântuiască sufletele noastre.

LĂ STIHODNĂ

Stihirile, Glasul al 2-lea

Podobie: Casa Eufratului...

De la cele pământești către cereștile locașuri cu preaslăvire ai trecut, părinte, și acolo cinstei preacuvioșilor te-ai învrednicit,

cu care roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Stih: *Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui. (Psalm 115:6)*

Simțirea trupească cu înfrânare, părinte, o ai omorât; pentru aceea și în peșteră întunecată ca într-o cămară luminoasă te-ai sălășluit, unde și mulțime de ucenici lui Hristos ai adus.

Stih: *Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va urma foarte. (Psalm 111:1)*

Turma ta care te cinstește pe tine, preacuvioase, și adormirea ta o prăznuiește, de năvălirea barbarilor o izbăvește; roagă-te lui Dumnezeu să se mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum...,

Glasul al 2-lea:

Biserică preacinstită Maicii lui Dumnezeu ai ridicat, precum singură a voit; și întru ea mulțime de ucenici ai adunat ca să laude pe Stăpâna și de Dumnezeu Născătoarea, pe care roag-o, preacuvioase Antonie, să nu părăsească sfințită turma ta, precum s-a făgăduit ție, izbăvind-o de venirea potrivnicilor; ca pe tine toți, ca pe părintele cel iubitor de fii, cu cântări neîncetat să te mărim,

cerșind de la Hristos, ca să primim prin tine mare milă.

TROPARUL, Glasul al 4-lea:

De tulburările lumești fugind și lepădându-te de lumea cea amăgitoare, evanghelicește lui Hristos ai urmat, și viață asemenea cu a îngerilor viețuind, la limanul cel lin al Sfântului Munte al Athonului ai ajuns, de unde, cu blagoslovenia părinților, în muntele Kievului mergând și acolo cu iubirea de osteneală viața săvârșindu-ți, patria ta o ai luminat și mulțimii călugărilor calea care duce către cereasca împărăție ai arătat. Roagă-L pe Hristos Dumnezeu, Calea cea neabătută, să mântuiască sufletele noastre.

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei.

Taina cea din veac ascunsă și de îngeri neștiută, prin tine, Născătoare de Dumnezeu, celor de pe pământ s-a arătat, Dumnezeu întrupându-Se întru unire neamestecată și crucea de bunăvoie pentru noi primind; prin care, înviind pe cel dintâi zidit, a mântuit din moarte sufletele noastre.

Ectenia și otpustul

DECERNIA MARE

După psalmul de început, cântăm: *Fericit bărbatul...*; la *Doamne, strigat-am...*, punem stihirile pe 8:

Glasul al 4-lea:

Podobie: *Cela ce sus ești chemat...*,

ând dumnezeiasca iubire a venit asupra ta, cuvioase, bogăția cea lumească întru nimic ai socotit-o; pentru aceea, înstrăinându-te de patria ta, la Sfântul Munte ai plecat și în mijlocul părinților athoniți ca o lumină ai strălucit cu fapte bune, Antonie; roagă-L pe Hristos, Căruia din tinerețe I-ai slujit, ca să mântuiască și să lumineze sufletele noastre. *(de 2 ori)*

Ăprinzându-te de dragostea lui Hristos, cuvioase, socotelile lumii acesteia și slava ei, ca pe cele ce sunt trecătoare, le-ai urât; pentru aceea și peșteră ție ți-ai făcut și întru ea te-ai nevoit ca un fără de trup; pentru aceea, întru înălțimea cinstei celor fără de trup te-ai învrednicit a fi, cu care, stând înaintea lui Hristos,

roagă-te să se mântuiască și să se lumineze sufletele noastre.

Când dumnezeiasca dragoste ai primit în inimă, părinte, în peștera întunecată ca într-o cămară prealuminată ai intrat și acolo, cu cunoștința de cele negrăite, te-ai învrednicit a vedea cele ce vor să fie, ca cele ce stau de față și tuturor luminat a le vesti. Lui Hristos, Căruia din tinerețe te-ai făcut rob, Aceluia te roagă, cuvioase, să mântuiască și să lumineze sufletele noastre.

Glasul al 5-lea

Podobie: *Cuvioase părinte...*

Preacuvioase părinte Antonie, cu darul Preasfântului Duh mintea ta o ai luminat; pentru aceea, ca un mai înainte văzător, ai proorocit despre mânia lui Dumnezeu care era să vină asupra ortodoxiei și lui Simon mântuire de la război i-ai vestit și, mai înainte de zidirea bisericii, a fi pus într-înșea, acelaia i-ai proorocit. Pentru aceea, ca pe un solitor totdeauna al tuturor bunătăților te cântăm, cerând ca să luăm de la Hristos, prin tine, mare milă. *(de 2 ori)*

Preacuvioase părinte Antonie, împlinind poruncile lui Hristos, adevăratul nostru Păstor și Învățător, din dragoste

te-ai arătat după mutarea ta lui Erazm, care având mulțime de avere viețuia cu lenevire, și cu rugăciunile tale din boala morții l-ai izbăvit, și vreme de pocăință i-ai dăruit. Pe alții către întreaga înțelepciune i-ai povățuit; pentru aceea, pe Hristos roagă-L să se mântuiască sufletele noastre.

Preacuvioase părinte Antonie, cu Dumnezeu ai călăuzit corabia minții tale prin întreaga înțelepciune și ai înotat fără de grijă pe luciul mării patimilor acestei lumi. Cu lucrarea Preasfântului Duh fiind îndreptat, la limanul cel lin al raiului ai ajuns, unde este viețuirea sfinților și odihna dreptilor, cu care roagă-te, ca să câștigăm acolo intrare.

Slavă..., **glasul al 6-lea:**

Viața ta cea aspră și ostenele tale cele după Dumnezeu făcându-se cunoscute părinților din Sfântul Munte, din dumnezeiască pronie iarăși către patria ta ai fost trimis: "Du-te, fiule, ca și acolo celor ce nu-L știi, prin tine, pe Dumnezeu să-L cunoască". Și întorcându-te, precuvioase, patria ta ai luminat-o și mai marele rânduielii călugărilor ai fost, a căror mulțime către Hristos ai adus-o. Pentru aceea

și noi care prăznuim prealuminată adormirea ta, cu umilință îți cerem să te rogi să fim păziți neluptați de vrăjmași și să se mântuiască sufletele noastre.

Și acum..., **Dogmatica**
Glasul al 6-lea:

Cine nu te va ferici pe tine, Preasfântă Fecioară, sau cine nu va lauda preacurată nașterea ta? Că Cel ce a strălucit fără de ani din Tatăl, Fiul Unul Născut, Același din tine, cea curată, a ieșit, negrăit întrupându-Se. Din fire Dumnezeu fiind și cu firea făcându-Se om pentru noi, nu în două fețe fiind despărțit, ci în două firi neamestecat fiind cunoscut. Pe Acela roagă-L, Curată, cu totul fericită, să se miluiască sufletele noastre.

DOHOD

LUMINĂ LINĂ...

Prochimenul zilei

PAREMILE:

Din *Înțelepciunea lui Solomon*,
citire:

(5: 16-24, 6: 1-3)

Dreptii în veac vor fi vii și de la Domnul este plata lor și purtarea de grijă pentru dânșii este de la Cel Preaînalt. Pentru aceasta vor lua împărăția podoabei și stema

frumuseții din mâna Domnului; căci cu dreapta Sa îi va acoperi și cu brațul Său îi va apăra. Lua-va râvna Lui drept armă și va întrarma făptura spre izbânda asupra vrăjmașilor. Îmbrăca-Se-va în platoșa dreptății și-și va pune drept coif judecata cea nefățarnică. Lua-va drept pavază bine întărită sfințenia, va ascuți mânia cumplită drept sabie și împreună cu Dânsul lumea va da război împotriva celor fără de minte. Porni-se-vor, bine ochite, săgețile fulgerelor și ca dintr-un arc bine încordat al norilor la țintă vor lovi. Și din mânia lui, ca o praștie, va azvârli noian de grindină. Întărâta-se-va asupra lor apa mării și râurile îi vor îneca vijelios. Va sta împotriva lor Duhul puterii dumnezeiești și ca un vifor îi va vântura pe ei, și fărădelegea va pustii tot pământul, și răutatea va răsturna scaunele celor puternici. Auziți dar, împărați, și înțelegeți; luați învățătură, judecători ai marginilor pământului. Luați aminte, cei ce stăpâniți mulțimi și cei ce vă trufiți cu ocârmuirea mulțimii neamurilor, că de la Domnul s-a dat vouă stăpânirea și puterea de la Cel preaînalt.

Din *Înțelepciunea lui Solomon*,
citire:

(3: 1-9)

Sufletele dreptilor sunt în mâna lui Dumnezeu și nu se va atinge de ele chinul. Părutu-s-a în ochii celor nepricepuți că au murit și ieșirea lor din această lume s-a socotit pedepsire și plecarea lor de la noi, sfârâmare, iar ei sunt în pace. Că de ar fi

pedepsiți în fața oamenilor, nădejdea lor este plină de nemurire. Și puțin fiind pedepsiți, cu mari binefaceri vor fi dăruiți, că Dumnezeu i-a ispitit pe dânșii și i-a aflat vrednici de El. Ca pe aur în topitoare i-a lămurit și ca pe o jertfă de ardere de tot i-a primit. Și în vremea cercetării lor vor străluci și ca scânteile pe paie vor fugi. Judeca-vor neamuri și vor stăpâni popoare și va împărăți peste dânșii Domnul în veci. Cei ce nădăjduiesc spre El vor înțelege adevărul și credincioșii vor petrece în dragoste cu Dânsul. Că har și milă este întru cuviosii Lui și cercetare întru aleșii Lui.

Din Înțelepciunea lui Solomon,
citire:

(4: 7-15)

Dreptul de va ajunge să se sfârșească întru odihnă va fi. Că bătrânețile sunt cinstite, nu cele de mulți ani, nici cele ce se măsoară cu numărul anilor, ci căruntețile sunt înțelepciunea oamenilor, iar vârsta bătrâneților, viața nespurcată. Plăcut lui Dumnezeu făcându-se, l-a iubit și fiindcă viețuia între păcătoși, a fost mutat. Răpitu-s-a, ca să nu schimbe răutatea mintea lui, sau viclenia să înșele sufletul lui. Că râvna răutății întunecă cele bune și neînfrânarea poftii schimbă gândul cel fără de răutate. Desăvârșindu-se în scurt timp, dreptul a plinit ani îndelungați; că plăcut era Domnului sufletul lui. Pentru aceasta Dumnezeu S-a grăbit a-l scoate din mijlocul răutății. Iar popoarele au văzut și nu au cunoscut, nici nu au

pus în gând una ca aceasta. Că har și milă este întru cuviosii Lui și cercetare întru aleșii Lui.

LĂ LITIE

Glasul 1:

Pentru viața celui asemenea cu numele tău, cu dumnezeiasca pronie, Antonie ai fost numit, luând numirea din fapte. Că mulțime de ucenici ai adunat, care au urmat învățăturile tale și pe aceștia lui Dumnezeu i-ai adus. Ci ca cel ce ești împreună viețuitor cu preacuviosii și cu dreptii, cu care stai înaintea Treimii, roagă-te pentru toți cei ce slăvesc cu cântări preaslăvită adormirea ta.

Preacuvioase părinte Antonie, scăpând de întunericul patimilor lumii acesteia, te-ai sălășluit în peșteră întru adâncul dumnezeieștii cunoștințe. Pentru aceea te-ai și învrednicit, ca un mai înainte văzător, pe cele de departe mai înainte a le cunoaște, ca și cum ar fi aproape, și luminat a le vesti; și pentru greșelile oamenilor ți-a părut rău, și pentru năvălirile barbarilor care aveau să fie pentru păcatele oamenilor, prorocește mai înainte ai spus. Roagă-te, părinte, rugămu-ne ție, ca să ne izbăvim noi de o urgie ca aceasta

și să se mântuiască sufletele noastre.

Glăsul al 2-lea:

Ce minte omenească sau limbă poate să spună sau să laude după vrednicie viața ta? Că și îngerii înșiși s-au mirat de viața ta în trup cea de pe pământ și au lăudat pe Hristos pentru biruința ce ți-a dăruit ție asupra patimilor, preacuvioase; pe Care roagă-L, prealăudate, să se mântuiască acei care, cât este cu putință, îți împletesc ție laude, Antonie preaminunate.

Fericită este peștera ce are întru sine cinstitele tale moaște, preacuvioase, dintru care izvorăsc credincioșilor tămăduiri nenumărate. Fericiti sunt și ucenicii tăi, căci au câștigat un învățător atât de luminat și se cheamă fii ai unui părinte sfânt, Antonie preaminunate, rugătorule pentru sufletele noastre.

Glăsul al 4-lea:

Ăcum întru tot cinstitul și sfințit trupul tău, preacuvioase Antonie, care zace în peșteră, întru care mult te-ai ostenit, tămăduiri din destul izvorăște celor ce vin cu credință. Pentru aceea te rugăm și sănătate sufletească, cu rugăciunile tale

pururea ne dăruiește, nouă celor ce te ferim.

Slavă..., glăsul al 8-lea:

Hare îndrăzneală și credință către Dumnezeu ai câștigat, preacuvioase Antonie, că proorocului Ghedeon te-ai asemănat. La fel și tu, părinte, ai voit să știi unde este dorința Stăpânei și Împărătesei de a fi zidită biserica. Pentru aceea ai zis: „De am aflat har înaintea ta, să fie peste tot pământul rouă, iar pe locul pe care vei voi să fie biserica, uscăciune să fie, și iarăși rouă să fie pe loc”. Și acestea amândouă, părinte, le-ai câștigat. Pentru aceea și preacinstită biserică Maicii lui Dumnezeu ai ridicat, cu care împreună roagă-te lui Hristos, rugămu-te, ca să se mântuiască sufletele noastre.

Și acum..., A Născătoarei

Dă-ne nouă ajutor cu rugăciunile tale, Preacurată, îndepărtând năvălirile strâmtorărilor cele cumplite.

LĂ STIHODVNĂ

Stihurile sfântului, glăsul 1:

Vrmelor marelui Antonie ai urmat, preacuvioase, că el în pustie pentru tăcere s-a sălășluit și s-a învrednicit a fi cu îngerii împreună vorbitor. Iar tu, pe

sub pământ, în peșteră, te-ai închis și te-ai învrednicit a vedea lumina cea negrăită. Pentru aceea, râvnind aceluia, numire din fapte ai luat și stând înaintea Sfintei Treimi roagă-te să se mântuiască sufletele noastre.

Stih: *Cinstită este înaintea Domnului moartea cuviosului Lui. (Psalmul. 115, 6)*

Ca o făclie prealuminoasă în loc întunecat ai strălucit și ca un finic în casa lui Dumnezeu, și roadă preasfântă, și jertfă vie fără de sânge pe tine însuși, părinte, te-ai adus Stăpânului. Pentru aceea toți cu dragoste adunându-ne, după vrednicie, pururea te ferim.

Stih: *Fericit bărbatul care se teme de Domnul, întru poruncile Lui va voi foarte. (Psalmul 111, 1)*

Peștera întru care zace sfințit trupul tău, precucivioase Antonie, cu puterea Preasfântului Duh, felurite neputințe tămăduiește celor ce vin cu credință; dracii din oameni se gonesc și cei slăbănogi, dobândind sănătate, umblă. Iar noi, laudând pe Domnul, zicem: „Scumpă este înaintea Domnului moartea cuviosilor Lui”.

Slavă..., **glasul al 6-lea:**

Minunată este cererea și preamare credința pe care ai câștigat-o, precucivioase

Antonie, proorocului Ilie asemănându-te. Că acela foc din cer a pogorât spre mistuirea jertfei; asemenea și tu cu rugăciunea foc din cer ai adus spre arderea lemnelor și curățirea locului, unde preaslăvita biserică a Stăpânei și de Dumnezeu Născătoarei trebuia să se ridice. Pentru aceea pe tine, ca pe cel ce ești împreună viețuitor cu precucivioșii și proorocilor râvnitor, fericindu-te, te rugăm: „Roagă-te lui Hristos să se mântuiască sufletele noastre”.

Și acum..., **A Născătoarei**

Făcătorul și Izbăvitorul meu, Precucurată, Hristos Domnul, din pânțelele tău ieșind, întru mine îmbrăcându-Se, din blestemul cel dintâi pe Adam l-a slobozit. Pentru aceasta ție, Precucurată, ca Maicii lui Dumnezeu și Fecioarei, cu adevărat îți cântăm fără încetare ca arhanghelul Gavriil: „Bucură-te, Stăpână, folositoarea tuturor, bucuria și acoperământul și mântuirea sufletelor noastre!”

La binecuvântarea pâinilor

TROPARUL, glasul al 4-lea:

De tulburările lumești fugind și lepădându-te de lume,

evanghelicește lui Hristos ai urmat; și viață asemenea cu a îngerilor viețuind, la limanul cel lin al Sfântului Munte al Athonului ai ajuns, de unde, cu blagoslovenia părinților, în muntele Kievului mergând, și săvârșindu-ți acolo cu iubire de osteneală viața, patria ta o ai luminat și mulțimii călugărilor le-ai arătat calea care duce către cereasca împărăție, aducându-i la Hristos, pe Care roagă-L, Antonie precuvioase, ca să mântuiască sufletele noastre. (de 2 ori)

Apoi: Născătoare de Dumnezeu, Fecioară, bucură-te... (o dată)

LĂ ȚTRENIE

La Dumnezeu este Domnul...
troparul sfântului (de două ori),
Slavă..., Și acum..., a Născătoarei:
Taina cea din veac...,

După prima catismă, sedelnele acestea,
glasul al-4-lea

Podobie: Degrab ne întâmpină...,

Prealuminata și purtătoarea de lumină prăznuire a ta, de Dumnezeu înțelepțite Antonie, cheamă mulțimea călugărilor ca să preaslăvească și să cânte cinstită adormirea ta, cerând de la Hristos, prin mijlocirea ta, ca să ne dăruiască nouă mare milă. (de 2 ori)

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei

Ărătat-te-ai mai înaltă decât puterile cele de sus, născând pe Stăpânul, Precurată Fecioară, și firea neamului omenesc o ai înălțat, dumnezeiască mireasă. Pentru aceea pe tine, cea după adevăr Născătoare de Dumnezeu, cu sufletul și cu buzele noi credincioșii te slăvim.

După Catisma a doua, Sedealna,
Glasul al 4-lea:

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Împreună vorbitor și slujitor ai fost, precuvioase, părinților Sfântului Munte și căilor acelora ai urmat, ca un fără de trup pe pământ viețuind. Pentru aceea te-ai arătat asemenea lor; roagă-te împreună cu aceștia să se mântuiască sufletele noastre,

ale celor care neîncetat te slăvim. (de 2 ori)

Slavă..., Și acum..., a Născătoarei.

Spăimântatu-s-a Iosif, cele mai presus de fire văzând; și și-a amintit de ploaia cea de pe lână, de rugul cel nears din muntele Sinai, de toiagul lui Aaron ce a odrăslit, toate preînchipuind, Născătoare de Dumnezeu, preasfântă zămislirea cea fără de sămânță a Fiului tău și Dumnezeului nostru. Și mărturisind minunea nașterii lui Hristos, logodnicul tău și păzitorul preoților au strigat: „Fecioara naște și după naștere, iarăși rămâne Fecioară!”

POLIELEU Robii Domnului...

MĂRIMIRILE:

Stih 1: *Ășteptând am așteptat pe Domnul și El a căutat spre mine și a auzit rugăciunea mea. (Ps. 39: 1-2)*

Fericimu-te pe tine, Preacuvioase Părinte Antonie, și cinstim sfântă pomenirea ta, povățuitorule al călugărilor și împreună-vorbitorule cu îngerii.

Stih 2: *Genunchii mei au slăbit de post și trupul meu s-a istovit din lipsa untului de lemn. (Ps. 108: 23)*

Stih 3: *Pentru cuvintele buzelor Tale, eu am păzit căi aspre. (Ps. 16: 4)*

Stih 4: *Schimbat-ai plângerea mea întru bucurie, rupt-ai sacul meu și m-ai încins cu veselie. (Ps. 29: 11)*

Stih 5: *Să știți că minunat a făcut Domnul pe cel cuvios al Său. (Ps. 4: 3)*

Stih 6: *Cântați Domnului cei cuvioși ai Lui și lăudați pomenirea sfințeniei Lui. (Ps. 29: 4)*

Slavă..., **glasul 1:**

Slavă Ție, Treime Sfântă: Părinte, Cuvinte și Duhule Sfinte, zicând: Slavă Ție, Dumnezeule!

Și acum..., **același glas:**

Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Marie, Domnul este cu tine, zicând: Și prin tine cu noi.

Ăliluia, aliluia, aliluia, slavă Ție, Dumnezeule! (de trei ori)

Sedelnele după polieleu;

Glasul al 8-lea:

Podobie: Pe înțelepciunea...

Sub pământ în peșteră ai intrat, cuvioase, și de acolo, ca un biruitor de patimi, în căruța faptelor bune te-ai suit și ca un alt Ilie către ceruri ai zburat, unde după dreptate, cu prealuminată cunună ai fost încununat, fericite. Și precum te îngrijeai și cugetai pentru noi cele de folos în vremea în care

călătoreai împreună cu noi în viața aceasta, așa și acum, părinte Antonie, roagă pe Hristos Dumnezeu iertare de greșeli să dăruiască celor ce cu dragoste cinstesc pomenirea ta.

Slavă..., Și acum..., a **Născătoarei**

Ca o mireasă prea fără prihană a Făcătorului, ca o maică neispită de bărbat a Izbăvitorului, ca ceea ce ești sălășluire a Mângâietorului, Prealăudată, pe mine, care sunt locaș spurcat al fărădelegilor și cel ce m-am făcut întru cunoștință batjocură dracilor, grăbește de mă izbăvește din lucrarea cea rea a acestora, făcându-mă locaș luminat prin fapte bune. Ceea ce ești purtătoare de lumină și preanevinovată gonește norul patimilor și mă învrednicește împărtășirii celei de sus și luminii celei neînserate, cu rugăciunile tale.

Apoi Antifonul 1 al glasului al 4-lea:

PROCHIMENUL,
Glasul al 4-lea

Cinstită este înaintea Domnului moartea cuvioșilor Lui. (*Psalm. 115: 6*)

Stih: *Ce vom răsplăti Domnului pentru toate câte ne-a dat nouă?*

(*Psalm 115: 3*)

Toată suflarea...

Evangelhia de la Matei (11: 27-30)

„Zis-a Domnul ucenicilor Săi: Toate sunt mie de la Tatăl Meu...”
(*caută joi în săptămâna a IV-a după Pogorârea Sfântului Duh*).

Psalmul 50

Slavă..., **glasul al 2-lea:**

Pentru rugăciunile Cuviosului Tău Antonie, Milostive, curățește mulțimea greșelilor noastre.

Și acum...,

Pentru rugăciunile Născătoarei de Dumnezeu, Milostive, curățește mulțimea greșelilor noastre.

Stih: *Miluieste-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta și după mulțimea îndurărilor Tale curățește fărădelegile noastre.*

Și idiomela, glasul al 6-lea:

Viața ta cea aspră și ostenele tale cele după Dumnezeu făcându-se cunoscute părinților din Sfântul Munte, din dumnezeiască pronie iarăși către patria ta ai fost trimis: ”Du-te, fiule, ca și acolo celor ce nu-L știi, prin tine, pe Dumnezeu să-L cunoască”. Și întorcându-te, preacuvioase, patria ta ai luminat-o și mai

marele rânduieii călugărilor ai fost, a căror mulțime către Hristos ai adus-o. Pentru aceea și noi care prăznuim prealuminată adormirea ta, cu umilință îți cerem să te rogi să fim păziți neluptați de vrăjmași și să se mântuiască sufletele noastre.

CANOANELE

Canonul Născătoarei de Dumnezeu pe 4 (din Octoihul Mare, Duminică dimineața la glasul al 2-lea).

Și două canoane ale cuviosului, pe 8

Cântarea 1,

**Canonul Născătoarei de Dumnezeu
Glasul al 2-lea**

Irmos:

Întru adânc a înecat de demult
«toată oastea lui Faraon, pute-
«rea cea prea întrarmată; iar
«Cuvântul, întrupându-Se, a ni-
«micit păcatul cel cu totul rău,
«Domnul cel preaînalt, căci cu
«slavă S-a preaslăvit».

Mai presus decât toată zidirea
cea văzută și cea nevăzută te-ai
arătat, Preacurată pururea
Fecioară; că ai născut pe
Ziditorul, care bine a voit a Se
întrupa în pântecul tău;
Aceluia cu îndrăzneală roagă-te
să mântuiască sufletele noastre.

Scara cea nematerială de
demult și calea mării cea în chip
minunat despăcată, nașterea ta
au preînchipuit, Curată, pe care
o lăudăm toți, că s-a preaslăvit.

Puterea Celui Preaînalt,
Ipostasul cel desăvârșit,
Înțelepciunea lui Dumnezeu,
întrupându-Se din tine,
Preacurată, cu oamenii a locuit,
că S-a preaslăvit.

Vmblat-a prin ușa cea neum-
blată a pântecelui tău cel încuiat
Soarele dreptății, Curată, și
lumea a luminat, că S-a prea-
slăvit.

Canonul întâi al Cuviosului Glasul al 8-lea:

Irmos: Deschide-voi gura mea ...

Prin multa înfrânare, prin
osteneli și prin privegheri de
peste toată noaptea, părinte
Antonie, sufletul tău l-ai pus
împărat peste patimile trupului.
Pentru aceea, cu sfinții
veselindu-se, pe Hristos Îl laudă,
pe Cel Care ți-a dăruit ție o
biruință ca aceasta asupra
patimilor.

Sosit-a astăzi întru tot cinstită
ziua adormirii tale, părinte
Antonie, îndestul veselind pe fiii
tăi, precucivioase; pentru aceea,
aducându-ne aminte de viața ta
cea de demult și îngereasca ta

viețuire luminat prăznuindu-o, pe tine te cântăm, părinte sfinte.

Din adâncul întunecos al peșterii răpit ai fost către strălucirile cele dumnezeiești; preaslăvit ai trecut, cuvioase, și acolo cu sfinții, ca un biruitor al patimilor, te-ai încununat, părinte.

A Născătoarei

Cumplit se afundă sufletul meu în luciul patimilor de vi-forul nenumăratelor ispite, ci întinde-mi mie, Stăpână, mână de mântuire și mă scoate dintru adâncul răutăților mele.

Canonul al doilea al Cuviosului

Glasul al 2-lea:

Irmos: Întru adâncul...

Din fragedă vârstă, precucuvioase Antonie, mare dragoste ai dobândit către Dumnezeu și, pentru aceasta, săltările trupești și patimile până în sfârșit le-ai omorât, și cu curăția, ca și cu niște aripi întraripându-te, preaslăvit către ceruri ai zburat, părinte.

Iubirii de străini a Stăpânului asemănându-te, precucuvioase, însuși ai voit a te înstrăina, Antonie. Pentru aceasta ochiul cel atoatevăzător, mai înainte văzând a ta bunăvoință, cu

darul facerii de minuni te-a îmbogățit ca pe un preaslăvit.

Slavă...,

Cu liniștea cea sufletească și cu dragostea cea către Dumnezeu și împodobit cu obiceiuri bune, văzându-te povățuitorul tău cel duhovnicesc, cuvioase, cu proorocie mai înainte a spus tuturor pentru cele preaslăvite ce vor să fie mai pe urmă prin tine, Antonie.

Și acum..., a Născătoarei

Rupe, Stăpână, lanțul greșelilor mele, rugând pe Fiul tău și Dumnezeul nostru, iar păcatul care mă tiranisește pe mine supune-l, pururea Fecioară, ca să te cânt pe tine totdeauna, fiind prin tine mântuit, Preanevinovată.

Catavasia: Deschide-voi gura mea...

Cântarea a 3-a

Canonul Născătoarei de Dumnezeu

Irmosul:

Înflorit-a pustiul ca un crin, «Doamne, Biserica cea stearpă a «păgânilor, prin venirea Ta, «întru care s-a întărit inima «mea».

Cetele îngerești s-au minunat, Precurată, și inimile oamenilor s-au înfricoșat de nașterea ta,

Născătoare de Dumnezeu; pentru aceasta cu credință te cinstim.

Cel mai presus de toată vremea, ca un Făcător al vremilor, din tine, Fecioară, de voie prunc S-a făcut.

Pântecele cel mai încăpător decât cerurile, să-l laudăm noi credincioșii, prin care Adam în ceruri a fost încetățenit, bucurându-se.

Cu firea mea cea omenească îmbrăcându-Se Făcătorul, a ieșit din pântecele tău, Preacurată, dăruind haina nesticăciunii care, prin multe necuviințe, fusese lepădată.

Canonul întâi al Cuviosului

Imos: Pe ai tăi cântăreți...

Propovăduiește preaslăvit și mai tare decât trâmbița sfințita și marea lavră a ta, care prin tine a luat început; și casa Maicii lui Dumnezeu nu cu glasul, ci cu lucrul se laudă grăind: „Întăritu-m-am întru Tine, Doamne.”

Pe Domnul Hristos ai iubit și crucea Acestuia pe umeri ai ridicat-o, preacuvioase Antonie, cu cuviincioasă înstrăinare viețuind în posturi și în privegheri, în milostenii și în rugăciuni, chip făcându-te

ucenicilor tăi. Pentru aceea Hristos te-a preaslăvit.

De poftele trupești lepădându-te, preacuvioase, mândria ai urât, iar cu smerenia și cu sărăcia îmbogățindu-te, ai ajuns la locașul cel preaînalt al sfinților.

A Născătoarei

Miluieste, Maică a lui Dumnezeu, miluieste și te îndură asupra sufletului meu celui ticălos, cel ce se îneacă de draci și de patimile cele viclene, și, mai înainte de vremea ieșirii mele, milostivește-te asupra acestuia spre a-l curăți.

Canonul al doilea al Cuviosului

Mai înainte văzând răsplătirea ce va să fie, pe acestea de puțină vreme, ca pe cele ce nu sunt, le-ai lepădat, părinte, și pentru aceasta îndoită răsplătire ai luat, cuvioase. Drept aceea, cu îngerii împreună neîncetat cânti Stăpânului tău.

Nu înceta a te ruga, părinte, pentru turma ta pe care cu multe osteneli ai câștigat-o. Ca să se izbăvească de toate ispitele, de nevoi și de scârbe, ca toți pe tine, ca pe un părinte iubitor de fii, să te laudăm.

Slavă...,

Cu veselie stai, preacuvioase, împreună cu cetele sfinților înaintea lui Dumnezeu; de care bucurie și veselie săturându-te, învrednicește-ne și pe noi a fi părtași, ca să te mărim pe tine, părinte Antonie.

Și acum..., **a Născătoarei**

Tinzându-ți mâna multei tale îndurări, Preasfântă Născătoare de Dumnezeu, pe mine, care alerg către tine și cad înaintea ta, și chem ajutorul tău, scoate-mă din toată osândirea.

Sedelna glasul al 4-lea

Podobie: Spăimântatu-s-a Iosif...

Spăimântatu-s-a povățuitorul tău cel duhovnicesc, văzând întru tine mare înfrânare, și a socotit cu gândul de cele ce vor să fie mai pe urmă pentru tine. Că a văzut marea ta viețuire cea după Dumnezeu, că de cursele vrăjmașului nicicum nu te clineai; pentru aceea și mărturisind duhovnicescul tău părinte și păzitor al vieții tale, părinților Sfântului Munte a strigat: „Acesta care între noi se vede mai mic, mai pe urmă în țara sa mare luminător va fi!”

Slavă..., Și acum..., **aceeași**

Cântarea a 4-a

Canonul Născătoarei de Dumnezeu
Irmosul:

Nu sol, nici înger, ci Tu Însuți,
«Doamne, venit-ai întrupându-
«Te din Fecioara, și m-ai
«mântuit pe mine, omul întreg.
«Pentru aceasta, strig Ție:
«Slavă puterii Tale, Doamne».

Pe tine liman de mântuire și cetate nebiruită te știm toți credincioșii, Născătoare de Dumnezeu, Stăpână; că tu, cu rugăciunile tale, izbăvești din primejdie sufletele noastre.

Iată, s-a preaînălțat dumnezeiescul munte în casa Domnului, mai presus decât Puterile îngeresti, Maica lui Dumnezeu, în chip prealuminos.

Afară de legile firii, Fecioară, singura născând pe Stăpânitorul zidirii, te-ai învrednicit de dumnezeiasca chemare.

Picătură de umilință picură-mi mie, Stăpână, alungând toată răceala inimii mele și curmând gândurile cele păcătoase ale cugetului meu.

Canonul întâi al Cuviosului

Irmos: *Cel Ce șade în slavă...*

În locul unde este așezat cinstitul și sfințitul trupul tău,

preacuvioase părinte Antonie, multă tămăduire primesc credincioșii, cei ce din suflet cântă lui Hristos: „Slavă puterii Tale, Doamne!”

Nu te-au înfricoșat pe tine, cuvioase, lungimea căii celei grele, nici năvălirea tâlharilor de acolo; pentru aceea, ajungând la Sfântul Munte, cu părinții ce erau acolo ai cântat: “Slavă puterii Tale, Doamne!”

Văzând întru totul Bunul Dumnezeu voința ta cea mare și bună, la sfintele locuri în mijlocul părinților te-a slăvit. Cu care ne învrednicește a striga. “Slavă puterii Tale, Doamne!”

A Născătoarei

Împăratul tuturor, ca pe ceea ce ai fost din coapse împărătești, iubindu-te și mai presus de heruvimi și de serafimi făcându-te, Născătoare de Dumnezeu, întru tine S-a sălășluit.

Canonul al doilea al Cuviosului

Din dumnezeiasca pronie, iarăși către patria ta, fericite, ai fost trimis, ca și acolo pe mulți să-i povățuiești către calea mântuirii, ca să cânte Făcătorului: “Slavă puterii Tale, Doamne!”

Cu nădejdea bunătăților ce vor să fie, Antonie, fiind întărit, pornirile trupești le-ai înfrânat, și trupului tău vrăjmaș nemilostiv ai fost, părinte; pentru aceasta și ajutor de sus ai câștigat.

Slavă...,

Întru întreaga înțelepciune viața ta ai petrecut-o, cuvioase, cele pământești le-ai schimbat cu cele cerești și ai răscumpărat pe cele nesticăcioase cu cele stricăcioase; pentru aceea cânti lui Hristos: “Slavă puterii Tale, Doamne!”

Și acum..., a Născătoarei

Dezbrăcatu-m-am de toate bunătățile și zac în răutăți. Îmbracă-mă precum pe toți cei ce au căzut de demult și cu cele dintâi mă împodobește, iar de cele întinate mă izbăvește, dumnezeiască mireasă.

Cântarea a 5-a

Canonul Născătoarei de Dumnezeu Irmosul:

Mijlocitor între Dumnezeu și «oameni Te-ai făcut, Hristoase
«Dumnezeule, că prin Tine,
«Stăpâne, am aflat calea care
«duce din noaptea necunoștinței
«la Părintele Tău, începătorul

«luminii».

Roagă pe Fiul Tău și Domnul, Fecioară curată, celor robiți care și-au pus nădejdea în tine, izbăvire cu pace din strâmtorarea cea potrivnică să le dăruiască.

Horilor, dulceață de veselie stropiți celor de pe pământ, că prunc S-a dat Cel ce este mai înainte de veci, din Fecioară întrupându-Se, Dumnezeuul nostru.

Sufletului și trupului meu Lumina a strălucit și mâhnirea păcatului a risipit-o în vremurile cele mai de pe urmă, Cel Preaînalt întrupat din Fecioară fără de sămânță.

Preacurată, ceea ce ai născut pe Cel ce este Calea Vieții, povățuiește-mă la calea cea dreaptă pe mine, cel ce acum mă prăbușesc nebunește pe căi neumblate și în prăpăstiile cumplitelor nenorociri.

Canonul întâi al Cuviosului

Irmos: Spăimântatu-s-au toate...

Chip ai fost și învățător călugărilor, părinte; pentru aceea și pe cei puternici i-ai mustrat, ca să nu răpească averi străine, ci mai ales pe cei săraci să-i miluiască. Și preaslăvit și

mare învățător te-ai arătat, precuvioase.

Mai presus de om ai câștigat viața cea veșnică, Antonie, că asemenea cu îngerii ai viețuit pe pământ; pentru aceea te-ai învrednicit a câștiga cinste asemenea cu cea a îngerilor și cânti împreună cu dâșii Stăpânului tău.

De darurile tale, părinte Antonie, cele de Dumnezeu dăruite, tot auzul omenesc s-a spăimântat; că ai învățat a disprețui pe cele ce se socot a fi mari, ca pe lucruri mici și de nimic, toate trecându-le cu vederea. Drept aceea roagă-te, precuvioase, să ne mântuim și noi.

A Născătoarei

Nădejdea mea ești, Preacurată, și mântuirea, și lauda mea. Pentru aceea alerg către acoperământul tău; nu te îngreșoșa de mine cel ce sunt înghițit de multe păcate și de dureri, și de scârbe, ci, apucând mai înainte, mântuiește-mă.

Canonul al doilea al Cuviosului

Străină a fost viața ta pe pământ, precuvioase, și adâncă smerenie ai câștigat, că nu te-ai socotit vrednic a fi văzut nici de lumina ce este în lume, nici de

strălucirea soarelui, ci în loc întunecat singur te-ai închis.

Biserică și casă Preasfântului Duh ai fost, părinte Antonie, cu multe bunătăți sufletul tău fiind împodobit; cu smerenia, înălțimea cea de sus ai moștenit și cu sărăcia, bogăția cea cerească ai primit, preacuvioase.

Slavă...,

Pe cei ce fac sfințită pomenirea ta, mântuiește-i de toate greșelile și de întristări, și de năpaste, și ne dăruiește folosința ta cea dumnezeiască, cel ce stai înaintea Împăratului tuturor, părinte Antonie.

Și acum..., **a Născătoarei**

Ea ceea ce ai răsărit din pân-tecele tău Lumina cea neînserată, Care era mai înainte de veci, luminează sufletul meu cel întunecat, Stăpână Curată, și gonește toată negura inimii mele.

Cântarea a 6-a

Canonul Născătoarei de Dumnezeu
Irmosul:

Întru adâncul greșelilor fiind «învăluit, chem adâncul cel «neistovit al milostivirii Tale; «scoate-mă din stricăciune, «Dumnezeule».

Heispită de bărbat ai născut, Fecioară, și rămâi în veac Fecioară, arătând semnele adevăratei dumnezeiri ale Fiului și Dumnezeului tău.

Firea omenească, cea care fusese robită păcatului, a dobândit slobozire prin tine, Stăpână curată; că Fiul tău, ca un miel, pentru toți a fost junghiat.

Toți strigăm ție, Maicii lui Dumnezeu, că singură ai câștigat îndrăzneală către Fiul tău: izbăvește-ne pe noi, robii tăi, cei ce-L mâniem pe Dânsul!

Să nu mă arăți pricină de bucurie a diavolilor la judecata ce va să fie, Stăpână, ci roagă pe Judecătorul și Fiul Tău ca să caute spre mine cu blândețe.

Canonul întâi al Cuviosului

Irmos: *Înțelepții lui Dumnezeu...*

Eu dragostea cea către Dumnezeu totdeauna afară de trup și de lume ai fost; pentru aceea și locaș vrednic Preasfântului Duh te-ai arătat, precum Însuși Hristos a zis: „Venind împreună cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, acolo Mă voi sălășlui!”

Ea o vie roditoare preadulce, pe care Sfântul Munte a crescut-o preaslăvit, ești, Sfinte Părinte, și podoabă luminoasă de care se

bucură, laudând pe Hristos,
Care pe tine lor te-a dăruit.

Tie, Antonie, ți s-a socotit
noaptea ca ziua și ziua ca
noaptea, că, după cum zice
proorocul, n-ai dat somn ochilor
tăi, nici genelor tale dormitare,
nici odihnă trupului tău, până
când pe acesta împreună cu
sufletul curat l-ai pus înaintea
lui Dumnezeu.

A Născătoarei

Dă-mi mie ajutorul tău și mă
izbăvește de nevoi și de scârbe, și
de greșelile mele, ceea ce ai
născut Izbăvirea tuturor cea de-
a pururea.

Canonul al doilea al Cuviosului

După ce a fost slobod fericitul
tău suflet de greutatea trupului
și de amarul Faraon muncitorul,
mergând din lumea aceasta în
pământul făgăduinței, a trecut
fără de supărare prin vămi și
petrece cu sfinții veselindu-se.

Sfintele tale moaște,
preacuvioase, în peșteră așezate
spre închinare, multe tămăduiri
izvorăsc celor ce vin cu credință
și cu dragoste să-ți ceară ajutor.
Pentru aceea ne rugăm ție:
dăruiește-ne și nouă, celor ce te
slăvim, sănătate sufletească cu
rugăciunile tale.

Slavă...,

Mai luminat decât soarele a
strălucit preacinstită pomenirea
ta, Antonie, întru care
adunându-ne, preaslăvim ador-
mirea ta și ostenele tale pe care
le-ai răbdat în viața aceasta,
cerând ca să luăm de la Hristos,
prin tine, mare milă.

Și acum..., a Născătoarei

Învrednicește-mă a vedea
frumusețea slavei tale, când voi
vrea să mă despart de trupul
meu, că întărirea mea tu ești,
Stăpână, ca de aici să iau
izbăvire.

CONDACUL Cuviosului

glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamne...

Supunându-te din tinerețe
preaiubitului Dumnezeu mai
vârtos decât toți, cuvioase,
Aceluia din tot sufletul cu
dragoste I-ai urmat. Și cele
stricăcioase ale lumii întru nimic
socotindu-le, în pământ peșteră
ți-ai făcut și într-însa împotriva
meșteșugurilor nevăzutului
vrăjmaș bine te-ai nevoit. Ca
niște raze luminoase ale soarelui
toate marginile pământului ai
strălucit, de unde, veselindu-ne,
ai trecut la cămara cea cerească.
Și acum cu îngerii înaintea
scaunului Stăpânului stând,

adu-ți aminte de noi, cei ce cinstim pomenirea ta, ca să strigăm ție: „Bucură-te, Antonie, părintele nostru!”

ICOSUL:

Dorind ca să te îndulcești de lumina cea de o ființă a Sfintei Treimi, vreme de patruzeci de ani într-o peșteră întunecată pe sineți te-ai închis și, neieșind de acolo, ai petrecut, părinte, până când trupul tău împreună cu sufletul curat l-ai pus înaintea lui Dumnezeu. De unde după mutare, ca un viu, ai luat de la Domnul darul minunilor, darul tămăduirii feluritelor boli ale celor ce pătimesc rău, și puterea de a goni dracii din oamenii stăpâniți de ei. Pentru aceasta te rugăm: roagă-te, părinte, să se păzească fără vătămare patria ta și cetățile, și poporul, ca să strigăm ție: „Bucură-te, Antonie, părintele nostru!”

SINAXAR

Sinaxarul din Minei, apoi acesta în luna iulie, ziua a zecea, pomenirea Sfântului cuvios Antonie de la Pecerska.

Cuviosul Antonie a trăit în timpul domniei împăraților Romanos al III-lea Argiropoulos și Vladimir evlaviosul, conducător al Rusiei. La Muntele Athos a ajuns în anul 1012;

și, supunându-se egumenului și obștii Mănăstirii Esfigmenu, acesta a progresat în virtute și în viață duhovnicească.

Primind poruncă de la părintele său duhovnic, a plecat în Rusia ca să pună și acolo temelie monahismului. Negăsind un loc care să-i placă în mănăstiri, s-a așezat într-o peșteră de-a varegilor, lângă Berostovo. Dar după moartea lui Vladimir, a venit necredinciosul cneaz Sviatopolk. Văzând tulburarea și fărădelegile din țară, Antonie s-a întors iarăși la Muntele Athos, unde a stat alături de părintele Teoctist.

Dorind dulceața liniștii, cu binecuvântarea egumenului, a plecat de acolo, nevoindu-se pe muntele Samaria din preajma Mănăstirii Esfigmenu. Așa cum ne spune tradiția, Cuviosul Antonie a locuit tot într-o peșteră săpată, ce se păstrează până astăzi.

După ce preaevlaviosul domnitor Iaroslav s-a luptat cu necredinciosul Sviatopolk și l-a biruit, a venit la conducerea statului Kiev și a poruncit ridicarea de biserici, și i-a adunat pe monahii ascunși în țară și plecați în străinătate. Atunci i s-a descoperit iarăși părintelui duhovnic să-l trimită din nou pe Cuviosul Antonie în Rusia. Antonie, făcând din nou ascultare, a plecat în Rusia unde, cu multe eforturi, a ridicat Mănăstirea Maicii Domnului din Kiev, așa-zisa Pecerskvoi sau Pecerskaia. Acesta a adormit în Domnul la anul 1072 și a fost înmormântat în peșteră, chiar la mănăstirea sa din Kiev.

În anul 1845 Mănăstirea Esfigmenu a început construcția din piatră a frumosului locaș de cult, în cinstea Sfântului Antonie de la Pecerska. Această biserică a fost târnosită de către episcopul Ionopolelui, Antim Esfigmenitul, pe data de 10 iulie 1850, în ziua în care este sărbătorit Cuviosul.

Peștera în care s-a nevoit Cuviosul Antonie se află mai jos de curtea bisericeții, în partea de răsărit, cu ziduri din piatră și o ușă. Până astăzi se păstrează patul de lemn al Cuviosului.

Cu ale lor sfinte rugăciuni, Hristoase Dumnezeule, miluiește-ne, și mântuiește-ne pe noi! Amin.

Cântarea a 7-a

Canonul Născătoarei de Dumnezeu
Irmosul:

Porunca cea protivnică lui «Dumnezeu, a tiranului călcător
«de lege, înaltă văpaie a aprins;
«iar Hristos a întins tinerilor
«celor cinstitori de Dumnezeu,
«roua Duhului, Cel ce este
«binecuvântat și preaslăvit».

Pe mine cel ce umblam în umbra morții m-ai chemat la lumină, lovind cu fulgerul Dumnezeirii iadul cel cu chip întunecat, Dumnezeul părinților noștri Cel Preaînalt și Preaslăvit.

Văzut-a Iacov în noapte, ca într-o închipuire, pe Dumnezeu

întrupat; iar din tine, Preacurată, întru strălucire S-a arătat celor ce cântă: Dumnezeul părinților noștri Cel Preaînalt și Preaslăvit.

Semnele unirii celei negrăite care a fost întru tine, mai înainte vestindu-le, S-a luptat cu Iacov; prin tine de voie S-a unit cu oamenii, Curată, Dumnezeul părinților noștri Cel Preaînalt și Preaslăvit.

Necurat este cel ce nu Te propovăduiește pe Tine Unul Fiul Fecioarei, din prealăudata Treime, cu minte și cu limbă neîndoielnică strigând: Dumnezeul părinților Cel Preaînalt și Preaslăvit!

Canonul întâi al Cuviosului

Irmos: N-au slujit făpturii ...

Cu porunca povățuitorului tău celui duhovnicesc, fericite Antonie, iarăși către patria ta trimis ai fost. Pentru aceea cele zise ție de părintele, ca de Dumnezeu poruncite, le-ai făcut, părinte, multe suflete aducând Domnului.

Dacă ai ajuns la sfințitul loc, preacuvioase Antonie, cu viața ta pe mulți i-ai adus întru uimire mare; că mai presus de om te-ai nevoit, făcând pe mulți să nu

prețuiască cele vremelnice ale lumii.

Aflând peștera arhi-episcopului Ilarion, cu iubire de osteneală ai viețuit într-înșea, cuvioase, în rugăciune și în postire, până când altă peșteră ți-ai făcut, întru care te-ai învrednicit și chemării de sus.

A Născătoarei

Năpastele omenești și sfaturile risipește-le, Curată, cu dumnezeieștile tale rugăciuni și pe robii tăi îi izbăvește de greșelile cele amarnice, ca de-a pururea pe tine, Fecioară, să te ferim.

Canonul al doilea al Cuviosului

Preafericitul Teodosie, marele puitor de osteneli, râvnitor vieții tale l-ai câștigat, precucuvioase Antonie, urmând vieții tale celei îngerești și cu dânsul întru cele de sus sălășluindu-te, adu-ți aminte și de noi.

Nou Moise pe tine, părinte, te-am cunoscut, biruitor patimilor; că, precum el, de demult pe Amalic biruindu-l, a scos poporul în pământul făgăduinței, așa și tu, părinte, mulțime de călugări raiului ai adus.

Slavă...,

De la cetatea și patria ta strămutat ai fost, părinte, dar iarăși, cu dumnezeiasca pronie, către patria ta preaslăvit mărturisit fiind te-ai întors, unde și darul de la Dumnezeu ai luat.

Și acum..., a Născătoarei

Cuptorul, mai înainte, a închipuit nașterea ta, preacurată, că pe tineri nu i-a ars, precum nici focul cel dumnezeiesc mitrasul tău. Pentru aceasta te rugăm, de focul cel veșnic izbăvește pe robii tăi.

Cântarea a 8-a

Canonul Născătoarei de Dumnezeu Irmosul:

Cuptorul cel cu foc oarecând «în Babilon lucrările și-a «despărțit cu dumnezeiască «poruncă, pe haldei arzând și «răcorind pe cei credincioși care «cântau: Binecuvântați toate «lucrurile Domnului pe «Domnul».

Tu, pe Cel nedespărțit de Tatăl, pe Cel Care dumnezeiește și omenește a viețuit, în pânțele fără de sămânță L-ai zămislit și în chip de negrăit L-ai născut, Născătoare de Dumnezeu Preacurată. Pentru aceasta, pe tine izbăvirea noastră a tuturor te știm.

Văzutu-S-a pe pământ prin tine și cu oamenii împreună a viețuit Cel fără seamăn în bunătate și în putere, Cel Căruia toți credincioșii cântând Îi strigăm: Toată făptura cea înființată să laude pe Domnul și să-L preaînălțe întru toți vecii.

Cu dreptate pe tine, Curată, vestindu-te te mărim, Născătoare de Dumnezeu; că tu ai născut întrupat pe Unul din Treime, Căruia toți Îi cântăm ca și Tatălui și Duhului: Să laude toată făptura pe Domnul și să-L preaînălțe întru toți vecii!

Râvnește la cele bune, suflete al meu, de cele rele depărtându-te prin săvârșirea faptelor dumnezeiești, având mijlocitoare pentru tine pe Maica lui Dumnezeu și ocrotitoarea cea neînfruntată a tuturor, ca pe o milostivă și de bine iubitoare.

Canonul întâi al Cuviosului

Irmos: *Pe tinerii cei binecredincioși...*

Smereniei Stăpânului tău Hristos, cuvioase Antonie, ai râvnit; pentru aceasta viața smerită și aspră ai iubit, de patimile cele pământești ferindu-te. De aceea cinstei sfinților te-ai învrednicit și cu dâșii împreună lauzi pe Domnul în veci.

Roagă-te, fericite, pentru cei ce prăznuiesc preasfântă adormirea ta, să se izbăvească toți de felurite năpaste, ca să te preaslăvim, Antonie, și să preaînălțăm pe Domnul în veci.

Pentru noi, Antonie, tinde ochi milostivi către Stăpânul, arătând iubirea de fii și, nedespărțit de noi, să petreci cu duhul, cuvioase, precum te-ai făgăduit când ai fost cu noi, ca toți împreună cu tine să cântăm lui Hristos: „Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul!”

A Născătoarei

Spre rugăciunea mea te milostivește acum, Stăpână, și îmi dăruiește mie bucurie în locul întristării, ca să te laud pe tine și să cânt Fiului tău: „Pe Domnul lăudați-L și preaînălțați-L pe Dânsul în veci!”

Canonul al doilea al Cuviosului

Tămăduiri din destul să dai, preacuvioase, celor ce vin cu credință către biserica ta și mângâiere celor ce sunt în scârbe, ca toți împreună cu tine să strigăm lui Hristos: „Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul!”

Această cântare de mulțumire ce se aduce ție, părinte, de sus o

privește cu milă și roagă pe Hristos Izbăvitorul, ca să mântuiască pe toți cei ce strigă Lui: “Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul!”

Binecuvântăm pe Tatăl, pe Fiul și pe Sfântul Duh, Domnul.

Ădusu-s-au dar Atotțiitorului mulțimea celor mântuiți prin tine, care au urmat vieții tale, Antonie; pentru aceasta roagă-te să se mântuiască toți cei ce cântă împreună cu tine lui Hristos: “Binecuvântați toate lucrurile Domnului pe Domnul!”

Și acum..., **a Născătoarei**

Pentru taina cea mare a nașterii tale cine nu se va spăimânta, de Dumnezeu Născătoare, sau care limbă pământească, sau minte a celor fără de trupuri poate să spună că mai presus de fire și de cuget, de Dumnezeu Născătoare, ai născut pe Ziditorul.

Cântarea a 9-a

Canonul Născătoarei de Dumnezeu
Irmosul:

Fiu! Părintelui celui fără înce-put, Dumnezeu și Domnul, «întrupându-Se din Fecioară, S-a arătat nouă ca să lumineze pe «cele întunecate și să adune pe «cele risipite. Pentru aceasta, pe

«Născătoarea de Dumnezeu cea «întru totul lăudată o mărim».

Toiag de tărie s-a dat firii noastre celei slabe, Cuvântul lui Dumnezeu în pântecul tău, Curată, și a ridicat-o pe ea, cea alunecată până la iad. Pentru aceasta pe tine, Precurată, ca pe Născătoarea de Dumnezeu te mărim.

Pe Maica Ta, pe care ai ales-o, primește-o, Stăpâne, cu milostivire, ca mijlocitoare pentru noi; și de a Ta bunătate toate se vor umple, ca toți să Te slăvim pe Tine ca pe un făcător de bine.

Gustând Adam din mâncarea cea oprită, moartea din lemnul pomului cu amar a cules; iar Fiul tău, pironit fiind pe lemnul Crucii, dulceața nemuririi ne-a izvorât, Precurată; pentru aceasta te cinstim.

Împărăteasă ești, Fecioară, ceea ce mai presus de cuvânt ai născut pe Domnul, Cel Care a stricat împărăția iadului; pe Care cu osârdie roagă-L să învrednicească de împărăția cea de sus pe toți cei ce te laudă.

Canonul întâi al Cuviosului

Irmos: *Tot neamul pământesc...*

Vieții lui Antonie, aceluia care mai înainte, de demult a

strălucit, în tot chipul a râvni te-ai silit; că acela singur în pustie s-a sălășluit, iar tu însuși în peșteră te-ai închis și mulți ani, părinte, neieșind, ai petrecut.

Viețuirii în peșteră întâi începător ai fost, părinte, că acolo te-ai nevoit ca un fără de trup. Pentru aceea și Hristos cu darul de a face minuni te-a îmbogățit, cuvioase.

Ridicarea mâinilor mele primește-o, părinte sfinte, și, asemănându-te bunătății Stăpânului, treci cu vederea greșelile mele, că tu ți-ai rănit sufletul cu dragostea lui Hristos și cu a Preacuratei Maicii Lui, pe care o roagă să mântuiască sufletele noastre.

A Născătoarei

Cu ridicarea mâinilor tale la rugăciune către Dumnezeu, precuvioase părinte Antonie, preaslăvite minuni s-au făcut, căci cu rugăciunile tale foc din cer ai pogorât pentru curățirea locului bisericii Preacuratei Maicii lui Dumnezeu, pe care toți împreună cu tine o mărim.

Canonul al doilea al Cuviosului

Viața marelui Pahomie, care s-a învrednicit vederii îngerilor, iubindu-o, părinte, asemenea cu

îngerii în peșteră ai viețuit. Pentru aceea și cinste asemenea cu a îngerilor te-ai învrednicit a primi, Antonie.

Slavă...,

Pe calea care duce din Sfântul Munte la locul Kievului și unde a fost plăcut Fiului Maicii lui Dumnezeu să I se ridice biserică, ai ajuns, părinte, unde și biserică preacinstită întru slava Preacuratei în peșteră cu fericitul Teodosie ai ridicat. Pentru aceasta pe tine toți împreună cu dânsa te mărim.

Și acum..., a Născătoarei

Ceea ce ești Născătoare de Lumină, Fecioară, gonește norul sufletului meu și îmi dă, Stăpână, ca să văd curat Frumusețea cea mântuitoare, Care negrăit a strălucit din precuratul tău pântece întru luminarea neamurilor, ceea ce ești întru tot cântată.

LUMINÂNDA

Dulceața patimilor vieții ai omorât-o, Antonie, și degrabă te-ai depărtat de slava ce în puțină vreme ai cunoscut-o, pe calea cea strâmtă voind a umbla, care duce către lărgimea raiului. Pentru aceasta roagă-te, Antonie, să se mântuiască cei ce pe tine te cinstesc. (de 2 ori).

Slavă..., Și acum..., a **Născătoarei**

Pe tine cu adevărat te mărturisim, Născătoare de Dumnezeu, cei care ne mântuim prin tine, Stăpână; că tu pe Dumnezeu ai născut, Care a sfărâmat cu Crucea Sa moartea; pentru aceasta cu soboarele de preacuvioși pe tine te laudăm, Fecioară Preacurată.

LA LAȚE

Stihirile pe 4, glasul al 2-lea

Podobie: Când de pe lemn...

Dorind să vezi bucuria cea negrăită a sfinților și veselia dreptilor celor plăcuți lui Dumnezeu, toată veselia cea din lume ai urât-o și în postiri, și în lacrimi ai petrecut zilele tale, până când patimile trupești le-ai zdrobit. Pentru aceea te-ai și învrednicit bucuriei dreptilor, cu care roagă-te să se mântuiască sufletele noastre. (de 2 ori)

Ăstăzi cântarea de laudă ce se aduce ție întru pomenirea ta, Antonie, primește-o și apucă înainte către Dumnezeu cu rugăciunile, și ne izbăvește pe noi de partea cea de-a stânga, și de partea aleșilor roagă-te să fim numărați, ca toți pe tine, ca pe un cald folositor, cu vrednicie să te ferim.

În loc întunecat ca o stea ai strălucit, preacuvioase, și fețele cele negre ale dracilor le-ai rușinat, preaînțelepte. De unde, suindu-te către ceruri și cu îndrăzneală stând înaintea scaunului lui Hristos, adu-ți aminte de cei ce prăznuiesc pomenirea ta, preacuvioase, ca să aflăm noi milă în ziua judecății.

Slavă..., glasul al 8-lea:

Patria ta, preacuvioase părinte Antonie, ai lăsat-o și străinătatea de bunăvoie ai primit-o pentru Domnul; osteneala întru lunga călătorie, setea și foamea, frigul și zăduful zilei pentru Hristos le-ai răbdat. Pentru aceea și auzi: „Slugă bună și credincioasă, intră întru bucuria Domnului tău!” Roagă-te, părinte sfinte, ca să auzim și noi acest glas la trecerea din această lume amăgitoare, ca totdeauna pomenirea ta cu dragoste să o săvârșim.

Și acum..., a **Născătoarei**

Ștăpână, primește rugăciunile nevrednicilor robilor tăi și ne izbăvește pe noi de toată nevoia și scârba!

Doxologia Mare, Troparele, Ecteniile, Otpustul, Ceasul întâi

LA LITURGHIE

La Fericiri, 8 tropare: 4 din Cântarea a III-a primul Canon și 4 din Cântarea a VI-a al doilea Canon al Sfântului.

Întru împărăția Ta când vei veni, pomenește-ne pe noi, Doamne, când vei veni întru împărăția Ta.

Pe 12

Fericți cei săraci cu duhul, că a acelora este împărăția cerurilor.

Fericți cei ce plâng, că aceia se vor mângâia.

Pe 10

Fericți cei blânzi, că aceia vor moșteni pământul.

Fericți cei flămânzi și însetați de dreptate, că aceia se vor sătura.

Pe 8

Fericți cei milostivi, că aceia se vor milui.

Propovăduiește preaslăvit și mai tare decât trâmbița sfințita și marea lavră a ta, care prin tine a luat început; și casa Maicii lui Dumnezeu nu cu glasul, ci cu

lucrul se laudă grăind: „Întăritu-m-am întru Tine, Doamne.”

Fericți cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu.

Pe Domnul Hristos ai iubit și crucea Acestuia pe umeri ai ridicat-o, precucioase Antonie, cu cuviincioasă înstrăinare viețuind în posturi și în privegheri, în milostenii și în rugăciuni, chip făcându-te ucenicilor tăi. Pentru aceea Hristos te-a preaslăvit.

Fericți făcătorii de pace, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema.

De poftele trupești lepădându-te, precucioase, mândria ai urât, iar cu smerenia și cu sărăcia îmbogățindu-te, ai ajuns la locașul cel preaînalt al sfinților.

Fericți cei prizoniți pentru dreptate, că a acelora este împărăția cerurilor.

Mai înainte văzând răsplătirea ce va să fie, pe acestea de puțină vreme, ca pe cele ce nu sunt, le-ai lepădat, părinte, și pentru aceasta îndoită răsplătire ai luat, cucioase. Drept aceea, cu îngerii împreună neîncetat cânti Stăpânului tău.

Fericți veți fi când, din pricina Mea, vă vor ocări și vă vor prizoni și,

mințind, vor zice tot cuvântul rău împotriva voastră.

După ce a fost slobod fericitul tău suflet de greutatea trupului și de amarul Faraon muncitorul, mergând din lumea aceasta în pământul făgăduinței, a trecut fără de supărare prin vămi și petrece cu sfinții veselindu-se.

Bucurați-vă și vă veseliți, că plata voastră multă este în ceruri.

Sfintele tale moaște, precucioase, în peșteră așezate spre închinare, multe tămăduiri izvorăsc celor ce vin cu credință și cu dragoste să-ți ceară ajutor. Pentru aceea ne rugăm ție: dăruiește-ne și nouă, celor ce te slăvim, sănătate sufletească cu rugăciunile tale.

Slavă...,

Mai luminat decât soarele a strălucit precucinstită pomenirea ta, Antonie, întru care adunându-ne, preaslăvim admirația ta și ostenele tale pe care le-ai răbdat în viața aceasta, cerând ca să luăm de la Hristos, prin tine, mare milă.

Și acum..., **a Născătoarei**

Învrednicește-mă a vedea frumusețea slavei tale, când voi vrea să mă despart de trupul meu, că întărirea mea tu ești, Stăpână, ca de aici să iau izbăvire.

TROPĂRUL, glasul al 4-lea:

De tulburările lumești fugind și lepădându-te de lume, evanghelicește lui Hristos ai urmat; și viață asemenea cu a îngerilor viețuind, la limanul cel lin al Sfântului Munte al Athonului ai ajuns, de unde, cu blagoslovenia părinților, în muntele Kievului mergând, și săvârșindu-ți acolo cu iubire de osteneală viața, patria ta o ai luminat și mulțimii călugărilor le-ai arătat calea care duce către cereasca împărăție, aducându-i la Hristos, pe Care roagă-L, Antonie precucioase, ca să mântuiască sufletele noastre.

CONDACUL Cuviosului

glasul al 8-lea:

Podobie: Apărătoarei Doamne...

Supunându-te din tinerețe preaiubitului Dumnezeu mai vârtos decât toți, cucioase, Aceluia din tot sufletul cu dragoste I-ai urmat. Și cele stricăcioase ale lumii întru nimic socotindu-le, în pământ peșteră ți-ai făcut și într-însa împotriva meșteșugurilor nevăzutului vrăjmaș bine te-ai nevoit. Ca niște raze luminoase ale soarelui toate marginile pământului ai strălucit, de unde, veselindu-ne, ai trecut la cămara cea cerească.

Și acum cu îngerii înaintea scaunului Stăpânului stând, adu-ți aminte de noi, cei ce cinstim pomenirea ta, ca să strigăm ție: „Bucură-te, Antonie, părintele nostru!”

APOSTOLUL din
Epistola către Galateni (5, 22-26; 6,
2: „Fraților roada Duhului este...
(Caută sâmbătă din săptămâna 27
după Pogorârea Sfântului Duh.).

EVANGHELIA de la Matei (4,
23-25; 5,1-13)
(Caută marți din săptămâna întâia
după Pogorârea Sfântului Duh.).

